

Слободан Шкеровић

О ГРЕПЦУ ОД ЦРВЕНОГ МЛЕКА И УБИЦАМА ПЕСНИКА

„Политички“ проблем поезије је у основи „control-freak“ синдром. Да ли су песници/поезија признати, и јесу ли песници „законодавци“, то је чисто друштвени проблем. Истовремено, однос појединца према друштву суштински је проблем (личног) идентитета. Вероватно се сваки песник, који жели да утиче на стварност – на друге људе, налази у стању донкихотовске борбе с кратким илузијама (између осталих и егоманије), те стога песник мора, пре свега, да научи како да с њима изађе на крај. Најбољи начин обрачуна с илузијом јесте да се она препозна и према њој опходи *као* према таквој. Зашто би песник желео да утиче на друге или да буде „део“ других? И на крају крајева, могу ли се заиста песници „пришуњати“ друштву организовани по принципу хоризонталне хијерархије, када је друштво, у принципу, организовано по вертикалној хијерархији – није ли сама та идеја израз очаја узрокованог недостатком идентитета? Је ли песма оружје? Је ли песма закон? Је ли песма медијум друштва, артикулација „друштвеног интереса“?

Увек сам имао снажну асоцијацију да је песма као оштар врх оружја чија је намера да прободу, и у најбољем случају убије. Прободу шта, убије шта? Не да прободу илузију, већ да је рашчини. Да скине маску. Да *најтера* свакога (у ствари себе) да разуме и прихвати истину! (Ево га, ово *најтера* је „control-freak“ синдром!)

По мом мишљењу и искуству, ствар је у томе што покушавамо да прободемо ту смрзнуту и наметљиву слику (људског) света. Пошто свет само претендује да јесте оно што (штагод) претендује да буде, мада је он само једна ствар – плутајуће искуство, стална промена – промена *сама* (без обзира на садржај). Па тако, ако заиста постоји

нешто што треба пробуразити, то је наше сопствено неразумевање ствари. Песник се, пре свега, обраћа себи.

Ледени зид... Ради се ту о потпуно погрешно схваћеном животу – без смрти! Пијани од интензитета (као бити млад), песници покушавају да заробе тај интензитет у свом раду – за каснију употребу. Авај! То никако не пали. Може, али на један потпуно неочекиван начин. Уметничко дело, које заробљава интензитет, силу, такође зрачи ту исту силу – и то је једина мера уметничког дела. Али сила не производи илузије – она их топи и дезинтегрише. Покушај да се поезија употреби као друштвени закон или исказ пропада због овога. Поезија не даје живот, јер тамо где има живота има и смрти. Она рашчињава живот, руга се жељи за бесмртним животом – јер *йосйоји* бесмртност, али она *није* живот! Порвај се с овим, ако си стварно песник...

Ово је разлог зашто подруштвљавање поезије није могуће. Због овога етаблирани песници нису истински песници – они су група неморалних људи који своје песме користе као оруђа манипулације: начин неморала. Друштво не производи поезију, нити је подржава. Друштво уништава поезију и уместо ње производи обрасце у које се утапа људска психа, тако се ствара лажни идентитет, пун нејасноћа, и тим пре могућност лаке и прецизне манипулације људима. Поезија је, насупрот томе, критична (а не *хийокритична*) и стога она уништава, сецка, пробада (друштво). Поезија је непријатељ. Како песник уопште може да сања о томе да га други признају – да га призна друштво? Такав мора да је корумпиран без изгледа за поправку.

Добар пример је наравно најбољи пример. Хомер... *Илијада*, у којој он описује хорду разбојника, пљачкаша, киднапера – касније их је друштво унапредило у хероје, у лепе људе! Бесконачни рат, без правог, искреног почетка и без краја (нема краја у самој *Илијади*), други су конструисали *крај* и *наставиће се*...

Бандити извиру из Хомерових слепих очију – Александрово највеће благо... Друштво претвара поезију у историју, у статистику, у документа о поседовању. Друштво прихвата песнике само као доказ свог *истинској йорекла*, као родоначелнике – али песници се гнушају ове крађе. Они ослепљују, изолују се. Песници одлазе. Ако желе да закуцају на врата друштва, они сруше зидове! Песници су као митски змајеви. Митови су активне силе које утичу на људски живот, али они који су их створили анонимни су. Друштво не признаје праве законодавце – оно их кажњава тако што заборавља њихова имена! (Брише их из своје прешне статистике!) Затим, друштво ангажује *хероје* да убију звер која се не да припитомити. Затим ти хероји постају *актиуелни* родоначелници друштва – убице песника.

И, да пређемо на ствар! Шта се тачно догађа с том вољом за контролом? Није да је Хомерова *Илијада* прихваћена као Закон – него

је читаво човечанство заробљено у њој као у непробојном кавезу из кога нема бекства. Хомеров опис друштва је истинит – не може бити истинитији. Желиш да научиш шта је људско друштво – читај *Илијад*. Немој да читаш уџбенике. Не заваравај се. Учествовати или не – то је питање! (леди) Макбет и Хамлет – то су истински репрезентативне представе песника који учествује у друштву. Убиство или неубиство – истинска дилема! Уђи у политику – окрвави своје руке... Попиј црвено млеко, или се задовољи (слатким) грешцем на дну шерпе.

Dinka i Miroљjub Todorovic

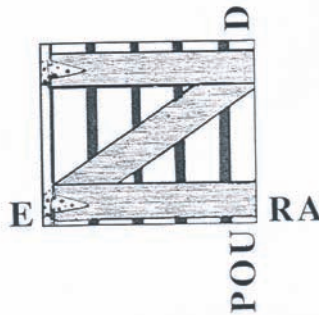
From: Clemente Padin <7w1k4nc9@adinet.com.uy>
 To: Miroљjub Todorovic <signal@ptt.yu>
 Sent: Saturday, 15 November, 2003 20:20
 Subject: thanks

Miroљjub, dear friend,
 Today I have received your book SIGNALISM, thank you very much, fraternal greetings,

PD.- a digital poem for you:

NOIGANDRES

Клементе Падин ДИГИТАЛНА ПЕСМА

Клементе Падин: *Дигитална песма*